

Onu část odvolání st-lčina, již brojeno bylo proti výši rozpočtu na r. 1933 a proti nedostatečnému detailování rozpočtu, zamítl žal. úřad poukazem na to, že rozpočet byl stanoven v mezích nejnutnější potřeby a že zástupce st-lky, který se zasedání silniční komise, ač k němu byl pozván, nezúčastnil, znemožnil si sám, aby mohl jménem st-lky podati proti rozpočtu námitky a připomínky. Stížnost tu namítá, že okolnost, že zástupce st-lčin se zasedání komise nezúčastnil, neopravňovala žal. úřad k zamítnutí odvolání a že bylo povinností úřadu obsahem odvolání se zabývat. V tomto bodu musil soud dáti stížnosti za pravdu.

Podle předposledního odstavce § 41 zák. čl. I:1890 lze se proti rozhodnutím silniční komise odvolati k vyššímu úřadu, tudíž také proti rozhodnutí, jímž stanoven byl roční rozpočet na stavbu, správu a udržování silnice. Zákon neomezuje možnost odvolání pro interesenta a nevyklučuje ji zejména ani tehdy, jestliže se jeho zástupce schůze silniční komise zúčastnil; tím méně lze souditi, že by interest nemohl brániti se proti obsahu usnesení silniční komise, jejíhož zasedání se zástupce interestův, ač byl k němu pozván, nezúčastnil. Ze složení silniční komise, jak jest upraveno v § 38 zák. čl. I:1890, pak vyplývá, že všichni interesti kromě obcí, kteří na silnici přispívají, jsou v pravidelném případě zastoupeni v silniční komisi jediným zástupcem (§ 38 lit. d), takže jednotlivý interest často nemá ani vliv na to, aby se člen komise, který je zástupcem interestův, zasedání komise zúčastnil. Nelze tedy odvolací právo interestům zákonem přiznané zúžovati podle toho, zda zástupce interesta se zasedání komise zúčastnil či nikoli.

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, bylo tedy v konkrétním případě povinností žal. úřadu, aby k vývodům odvolání st-lčina, pokud týkalo se rozpočtu na rok 1933, zaujal meritorní stanovisko, jak mu to ukládal předpis § 69 odst. 1 ve spojení s § 82 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Ne učinil-li tak, dopustil se porušení procesního předpisu a tím i podstatné vady řízení, pro kterou slušelo naříkané rozhodnutí v tomto bodu podle § 6 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.374.

Zaměstnanci veřejní: Za účinnosti zákonů platového a organizačního přísluší zemskému výboru schvalovati usnesení zastupitelského sboru města se zřízeným magistrátem, jimiž jsou upravovány služební příjmy jeho zaměstnanců.

(Nález z 18. dubna 1936 č. 12.385/36.)

V ě c: Desider L. v Košicích proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 22. června 1933 o výchovném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zastupitelský sbor města Košic usnesením z 10. července 1931 vyhověl žádosti st-le, městského podnotáře, o udělení předběžného povolení ve smyslu předpisu odst. 3 bodu 1 § 144 platového

zákona k tomu, aby jeho syn Josef mohl pokračovati ve studiích na vysoké škole hudební v Budapešti. Dalším usnesením z 13. března 1933 městský zastupitelský sbor, přihlížeje k tomu, že syn st-lův s dobrým prospěchem pokračuje ve svých studiích, povolil, aby st-li bylo vypláceno na dobu od 1. července 1932 do 30. června 1933 výchovné na jmenovaného syna.

Ve smyslu výnosu zem. úřadu v Bratislavě z 9. listopadu 1932 předložila městská rada toto usnesení k dozorčímu schválení. Zem. výbor země Slovenské v Bratislavě ve schůzi konané 22. června 1933 odepřel schváliti usnesení zastupitelského sboru v Košicích ze 13. března 1933.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí se omezuje toliko na procesní námitku, že zem. úřad (správně výbor) nebyl k vydání nař. rozhodnutí kompetentní. Na podporu svého stanoviska se stížnost dovolává nálezu Boh. A 6935/27. Nss neuznal stížnost důvodnou.

V citovaném nálezu vyslovil nss, že ani z ustanovení 2. věty odst. 2 bodu I § 6 zákona č. 394/1922 Sb., ani z § 19 téhož zákona nelze dovozovati, že župní úřad je kompetentní schvalovati usnesení zastupitelstev měst s regul. magistrátem, jimiž byl zaměstnanci těchto měst povolen drahotní přídavek na členy rodiny, zdržující se v cizině. Tohoto nálezu se však stížnost dovolává neprávem, neboť přehlíží, že rozhodnutí župního úřadu, v cit. nálezu nss přezkoumávané, bylo vydáno ještě před účinností platového zákona z 24. června 1926 č. 103 Sb. Předpisem § 212 odst. 4 a 6 tohoto zákona byla založena schvalovací pravomoc dohlédacích úřadů co do usnesení samosprávných korporací, jimiž jsou upravovány služební poměry, zejména i služební příjmy zaměstnanců samosprávných korporací. Za účinnosti zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. přísluší tato dohlédací pravomoc, pokud jde o zaměstnance měst se zřízeným magistrátem, zemskému výboru (arg. § 99 org. zákona).

V daném případě vyslovil odepření schválení zem. výbor země Slovenské usnesením z 22. června 1933, tedy již za účinnosti cit. zákonů platového a organizačního. Šlo tedy o akt úřadu po zákonu povolaného k výkonu schvalovací pravomoci ve věcech úpravy služebních příjmů st-lových; při tom dlužno poznamenati, že stížnost nesprávně mluví o rozhodnutí zem. úřadu, ač, jak uvedeno, jde o akt zem. v ý b o r u.

Č. 12.375.

Policejní věci: * Tiskový arch ve smyslu § 1 zákona č. 126/1933 Sb. není určen počtem tiskových stran, nýbrž formátem papíru, který se vloží do tiskacího stroje a pro ten který tiskopis se upotřebí.

(Nález z 21. dubna 1936 č. 9064/34.)

V ě c: Rozálie M. a Helena O. v Berehách proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 28. listopadu 1933 o přestupcích nedovolené kolportáže.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.